

chytl mě ten mafián za ruku a odváděl k velké lodi, na které byl nápis: Hotel Mare. Vstoupili jsme dovnitř. Oba jsme pozdravili recepční a pokračovali nahoru na palubu. Ozýval se odtamtud smích. Lidé se očividně náramně bavili. Zajásal jsem, že jdeme za nimi, ale mafián místo na palubu zatočil do potemnělé uličky. Otevřel staré rezavé dveře a vstoupil se mnou do malé místnosti, kde za kulatým stolem stál prazvláštní muž. Měl na hlavě naražený cedník a pásku přes oko.

„Tohle je vrchní mafián Pedro Pasta. Pokloň se!“ řekl můj únosce a zalomcoval mi rukou. poklonil jsem se.

„Vlastimil Knedlík, těší mě.“ Kývnul jsem hlavou na poklonu.

„Tak já slyšel, že jste vyklopil zmrzlinu, je to tak?“ zeptal se mě Pedro tentokrát lepší francouzštinou.

„To bylo nedorozumění, šéfe,“ řekl jsem mu.

„A ještě se vymlouváte! To je za doživotí!“ prohlásil

a zaklepal dvakrát na ten cedník, co měl na hlavě. „Co prosím?!“ vykřikl jsem zmateně „Byla to nehoda a vy mě za to dáte do vězení?“

„Přesně tak, shnijete tam jak rok starý boloňský špagety.“ Pokynul, že máme odejít.

Můj únosce mi stiskl paži ještě víc a společně jsme vykročili z místnosti. „Povol aspoň trošku, ty špageťáku!“ Ale on jako by nic neslyšel a otevřel dveře do jiné, mnohem větší místnosti plné zamřížovaných pokojů jen se záchodem a palandou, v některých byli vězni. „Jsou tady alespoň povolený návštěvy?“ zeptal jsem se ho, ale odpovědi se mi nedostalo. Uvrhl mě do jednoho z těch pokojů a zamkl za mnou dveře.

Na posteli leželo pruhované oblečení, vězeňský stejnokroj. Tak tohle je odted' můj život. Chvilí jsem koukal do zdi a pak se rozhodl seznámit se svými doživotními sousedy.

JONÁŠ SOBOTKA

Myšlenky

Myšlenky proudí sem a tam,
jsou prudké jako oceán,
někdy mě jejich síla strhne,
a to člověk ani nemrkne.

Myšlenek je někdy tolik,
že bych si nejradši do srdce vrazila kolík,
někdy jsou tak zlé a temné,
že dosahují až na úroveň hrůzy pekelné.

Kvůli těmhle myšlenkám se nemohu soustředit,
a abyste vzbudili moji pozornost,
to byste mě na Mars museli vystřelit,
a musela bych mít vysokou rychlost.

Nepřijde mi fér, že lidská stvoření,
a že jich málo není,
musí těmhle myšlenkám čelit,
každý druhý se kvůli tomu chce střelit.

Smrt je jen dlouhodobé řešení
krátkodobých problémů,
ale říkejte tohle někomu,
kdo spolykal tolika prášků,
že mu to v žaludku udělalo pořádnou frašku.

Haiku

Sníh stále padá,
ptáček klepe se zimou,
vzlétnout nemůže.

-anonym

Myšlenky umí být záluďný,
tak na sebe buďte opatrní,
a overthinkingu utečte jinak,
než že budete neustále plakat.

Zůstaňte silní,
všechno bude dobrý,
nejste líní,
jen se vám myšlenky moc rychle kupí

ANONYM